

## Światowa Konferencja Klimatyczna COP 15 Kopenhaga, 7-18 grudnia 2009 r.

COP 15 jest kolejną, piętnastą konferencją organizowaną przez ONZ. Przed omówieniem programu COP15, trzeba wspomnieć o tym, w jaki sposób doszło do organizacji serii konferencji COP.

Ich geneza wywodzi się z Ramowej Konwencji ONZ w sprawie Zmian Klimatu (powszechnie stosowany akronim tej międzynarodowej konwencji to UNFCCC). Generalnym sekretarzem UNFCCC jest *Yvo de Boer*. Konwencja została przyjęta w 1994 roku przez niemal wszystkie państwa świata (jest ich 192) i została także ratyfikowana niemal przez wszystkie te państwa. Jej celem jest organizowanie międzynarodowej współpracy na rzecz ochrony klimatu przed nadmiernym ociepleniem.

Organem wykonawczym Konwencji jest COP (Conference of the Parties). Siedzibą Sekretariatu COP jest Bonn. COP zbiera informacje od wszystkich państw członkowskich (the Parties) na temat emisji GHG, która ma miejsce na ich terenie i organizuje coroczne konferencje. Ich celem jest dyskusja na temat różnych propozycji zapobiegania ociepleniu klimatu.

Ważnym krokiem na drodze realizacji tego zasadniczego celu stał się tzw. Protokół z Kyoto. Wprowadzono go w życie w lutym 2005 r., wygasa w 2012 r. i musi być zastąpiony nową międzynarodową umową. Znaczenie Protokołu polega na tym, że jest to pierwsza zorganizowana, międzynarodowa akcja redukcji emisji. Jednak udało się do niej nakłonić zaledwie część świata. Spośród 178 państw, które są sygnatariuszami Protokołu, tylko trzydzieści dwa najbardziej uprzemysłowione kraje **zobowiązały** się do ograniczenia emisji do 2012 r. o 5 do 8 %, w stosunku do emisji, jaka miała u nich miejsce w 1990 r. USA emitujące 21 % globalnej emisji także zadeklarowały wolę jej obniżenia o 7 %, jednak Protokołu dotąd nie ratyfikowały.

Łączna emisja CO<sub>2</sub> na terenie tych 33 państw w ostatnich latach wynosi około 40 % globalnej emisji. Jest zatem oczywiste, że realizacja Protokołu nie doprowadzi do niezbędnej redukcji globalnej emisji z obecnego poziomu 29 miliardów ton (w 2006 r.) do około 10 miliardów ton CO<sub>2</sub>/rok i to najpóźniej do 2050 roku.

Podstawowym zadaniem Konferencji COP 15 w Kopenhadze jest uzgodnienie zasadniczych elementów nowej umowy. Do negocjacji są upoważnieni przedstawiciele delegowani przez poszczególne rządy. Pozostałe dwa lata (czyli 2010 i 2011) mają być wykorzystane na procedury ratyfikacji nowej umowy przez rządy.

Międzynarodowe organizacje wyspecjalizowane w zagadnieniach klimatycznych oraz agendy ONZ ( IPCC, IEA, World Bank, WMO, UNEP i inne) mają na konferencji COP 15 status obserwatorów i doradców, bez prawa głosowania.

Zdaniem *Yvo de Boer*'a, konferencja COP 15 winna doprowadzić do wyjaśnienia czterech podstawowych kwestii:

- 1) jaką redukcję emisji GHG zadeklarują najbardziej uprzemysłowione kraje;
- 2) oraz duże kraje rozwijające się, w tym głównie Chiny i Indie;
- 3) jaka pomoc jest potrzebna dla słabo rozwiniętych krajów z uwagi na konieczność ich adaptacji do zmian klimatu oraz redukcję emisji GHG;
- 4) w jaki sposób należy wygospodarować środki finansowe na te cele.

*Anna Marzec*